

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for den forholdsvist villige Behandling, de har givet dette Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde nogle Bemærkninger om § 2. Det ærede Medlem mente særlig, at det ikke var nødvendigt at indføre Regelen i § 2, 2det Stykke, om, at heller ikke det paa Dommerkontoret ansatte øvrige Personale maatte drive privat juridisk Virksomhed som Erhverv. Det skulde ikke være nødvendigt, fordi der neppe vilde blive Tale om Omgaaelse af Loven. Jeg tror ikke, man kan se saa lyst paa dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde. Hvis Forholdene ude omkring paa Dommerkontorerne ligger, som de gjorde i mine yngre Dage, da jeg kendte mere til Forholdene, hvad Personalet angaar, end jeg gør i Øjeblikket, saa er der paa adskillige Dommerkontorer ældre Kontorister, som har været der gennem mange Aar og har erhvervet en ikke ringe praktisk Indsigt, ogsaa en ikke ringe juridisk Indsigt, som i Virkeligheden er egnede til og ofte bistaar Fuldmægtigene i Udførelsen af disse Forretninger, som herefter ikke skal kunne udføres af Fuldmægtigene. Af Hensyn dertil vil det være sikrest, for at man kan opnaa Lovens Formaal, at have en Regel som den i § 2. Den nærmere Forhandling herom hører naturligt hjemme i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Rytter nævnte derefter Bestemmelsen i § 4 om, at man for at opnaa fast Ansættelse som Sekretær eller højere Stilling i Centraladministrationen ogsaa skulde kunne nøjes med et Aars Uddannelse paa et Sagførerkontor. Det ærede Medlem Hr. Rytter mente, at denne Regel ikke var heldig, fordi den vilde bevirke, at disse unge Mennesker ikke kom ud paa Embedskontorerne ude i Landet, men blev her i Byen. Der er jo taget Hensyn til denne Betænkelighed, for saa vidt som det i § 4, 1ste Stykke, sidste Punktum, er sagt, at denne Tjeneste ikke maa udføres samtidig med Tjeneste i Centraladministrationen. Det vil praktisk talt sige, at det bliver meget vanskeligt for disse unge Mennesker at faa Plads paa Sagførerkontorer, medmindre der er Tale om de saakaldte Heldagspladser, og naar Forholdet er det, tror jeg ikke, der er nogen større Fare. Forholdet ligger saaledes, at Lønningerne i Almindelighed paa Sagførerkontorer her i København ikke er tilstrækkelig store til, at man kan leve af dem, og i hvert Fald, saa vidt jeg ved, ligger langt under, hvad dyg-

tige Folk vil kunne opnaa paa Sagførerkontorer ude omkring. Og naar de kun skal være der et Aar, nærer jeg ikke nogen Frygt for, at denne Bestemmelse vil bevirke, at disse Mennesker ikke tager ud.

Med Hensyn endelig til Bestemmelsen i § 5 sagde det ærede Medlem Hr. Rytter, at denne Bestemmelse var god, hvad der var naturligt, da Bestemmelsen stammede fra Venstre. Det sidste kan jeg ikke indrømme. Det er nærmest et Tilfælde. Men det ærede Medlem tilføjede: „Men vi bør gaa endnu videre“. Deri vil jeg i al Almindelighed være enig med ham, at selv de Tanker, der stammer fra Venstre, og som er gode, neppe vil egne sig til at realiseres, medmindre man gaar endnu videre. Derimod forekommer det mig mærkeligt, at det ærede Medlem just i dette Tilfælde vilde gaa endnu videre, da Mindretallet, der bestod af Venstre, i forrige Samling netop er blevet staaende nøjagtig paa det Trin, hvor Lovforslaget nu staar, netop er blevet staaende ved Bestemmelsen om, at Justitsministeren beyndiges til at fastsætte Reglerne og Taksterne. Og jeg kan ikke antage, at dette er sket alene under Hensyn til, at Venstre selv havde Justitsministeren i Fjor. Derfor maa jeg gaa ud fra, at Venstre paa det Felt ikke ønsker at gaa videre, selv om det ærede Medlem i Øjeblikket ønsker det.

Andre ærede Medlemmer har været inde paa at omtale den samme § 5, og det ærede Medlem Hr. Sven var bange for, at § 5 vilde indføre Fuldmægtigens Privatpraksis paa en noget anden Maade. Det synes jeg nu ikke, man kan sige. Jeg er her i det, om jeg maa sige, heldige Tilfælde at være i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Pinstrup, ikke i, at § 5 er det eneste gode ved Lovforslaget, men i, at den ogsaa er en god Bestemmelse. Thi § 5 indfører jo kun den Regel — dels af Hensyn til den ubemidlede Del af Befolkningen, dels af Hensyn til de særlig klare Tilfælde, der kommer til at foreligge — at lade disse Forretninger udføre paa Dommerkontoret, dog saaledes, at Beløbet, der fastsættes for disse Forretninger, gaar i det offentlige Kasse og ikke i private Lommer. Men hvorledes kan da det ærede Medlem Hr. Sven sige, at det er at indføre Fuldmægtiges Privatpraksis paa en noget anden Maade? Det synes jeg ikke er rigtigt. Naar jeg sammenfatter de Bemærkninger, der af forskellige ærede Medlemmer er gjort om § 5, maa jeg hævde, at man